

tage aldeles extraordinaire Foranstaltninger. Smidlertid blev Sagen meget nøje overvejet af Justitsministeren; men, som han allerede under forrige Interpellation gjorde opmærksom paa, høre jo Bestemmelserne om Forhørsdommerens Myndighed med som et Led i vor nuværende Retsforfatning, saa at det ikke vil være muligt uden ad Lovgivningsveien at gjøre Forandringer med Hensyn til Forhørsdommerens Stilling. Efter vor bestaaende Forfatning er det en Regel, at Forhørsdommerens Virksomhed alene retteligt kan undersøges og kritiseres af Overdomstolene. Derhos er det aldeles vist, at saalænge vor Retsforfatning er, som den er, maa man være i højeste Grad varsom med at formindste Forhørsdommerens Myndighed, tsi det er jo ganske klart, at den hører væsentligt med til at bevare Retsfikkerheden, hvor der saa stærkt som hos os lægges Vægt paa Tilvebringelsen af egen Tilstaaelse; hvækkles Forhørsdommerens Myndighed, vil han selvfølgelig være lammet i sin Virksomhed. Derfor fandt Justitsministeren overveieende Betænkelighed ved at tage fat paa en Forandring af vor Lovgivning i dette enkelte Punkt, idet han meente, at det omtrent vilde være det Samme, som at sætte paa en gammel Klædning en ny Lap. Han meente og mener fremdeles, at det er rigtigere, at det udsættes at gjøre Forandringer heri, indtil den hele criminelle Retspleie bliver omordnet, og det høie Thing veed, at det er en Sag, der har ligget Justitsministeren væsentligt paasinde; det veed, at det er en Sag, som han har overordentlig stor Interesse for, og han føler sig overbevist om, at der i den Ordning, han havde tænkt sig at foreslaae, vil findes det Fornødne til netop at remediere det, som man her vil have remedieret ved ikke uden Fare at gjøre Forandring i en enkelt Deel af Domstolenes Ordning. Derhos forekommer det mig ogsaa, at det fremgaaer tydeligt nok, navnlig af det næstsidste Exempel, som den ærede Taler fremhevede, at naar der skeer Misbrug, blive de ganske sikkert fremdragne, og det bedste Værn mod Misbrug er Offentlighed. Jeg troer, at man fuldstændig kan berolige sig med Forvisningen om, at man i Offentligheden og gennem Offentlighedens Paavirkning i disse For-

hold har en Garanti for, at der ikke skeer Misbrug, ligesom det er min Overbevisning, at de Misbrug, der i denne Retning tidligere kunne være skete, ganske vist ere aftagne i Antal. Der gaaer gennem vor Retsbetjentklasse en overordentlig fremtrædende human Tænkemaade, saa at, naar den ærede Forespørger udtalte sig med saa stærke Ord om det Utilfredsstillende i den Retsforfatning, vi have her i Landet, troer jeg, at hans Udtalelser vare noget stærke og stærkere, end det egentlig kan være begrundet.

Smidlertid kan det ikke nægtes og kan selvfølgelig heller ikke falde mig ind at benægte, at der i vort Arrestvæsen kan være betydelige Mangler, og dette har man ogsaa haft Dinene aabne for; men det turde være, at Bestræbelserne for at forbedre Arresterne møde Modstand der, hvorfra de fornødne Midler til disse Foranstaltninger skulde komme. Under den ærede Forespørgers Interpellation — i næstsidste Samling troer jeg, det var — gav et æret Medlem for Kjøbenhavn den Andviisning, at man skulde søge gennem et kommunalt Tilshyn at sikre sig — som han udtrykte sig — imod de Misbrug, der fandt Sted i saa Henseende. Han gjorde opmærksom paa, at det havde været paatænkt at faae en saadan Bestemmelse ind i Loven om Politivæsenet i Kjøbenhavn, men at den ikke var bleven sat ind i Loven. Denne Tanke har Justitsministeriet fulgt; den har givet Anledning til, at man fra omtrent alle Landets Retsbetjente og ogsaa fra Kjøbenhavns Politidirecteur har indhentet Betænkninger om, hvorvidt et saadant kommunalt Tilshyn kunde ordnes, hvorvidt det var hensigtsmæssigt, og hvorvidt det var nødvendigt. Alle have imidlertid været enige om, at naar et saadant Tilshyn skulde kunne sættes i Værk, saa maatte det være en nødvendig Betingelse, at det strengt blev indskræppet disse kommunale Tilshynsmænd, at de ikke maatte blande sig ind i Forholdet imellem vedkommende Arrestant og hans Forhørsdommer, og at de ikke maatte tale til Arrestanterne om Grunden, hvorfor disse sade arresterede. Det er i det Mindste mig fuldstændigt klart, at man i saa Henseende kunde træffe, hvilke Forholdsregler man vilde, man kunde indskræppe det nok saa meget, det vilde dog være umuligt at